

forudsætte, at den ene Kommune skal betale, hvad den anden bevilger den Trængende. Flertallet erkjender villigt, at dette Princip i sig selv er mindre heldigt, og at det kun tør anvendes under stærk Begrænsning, og for at ophæve endnu mere uheldige Forhold. Dog bør det erindres, at dette finder Anvendelse i en Mangfoldighed af Tilfælde, hvor den Lovgivende Magt bevilger Penge, hvis Anvendelse Administrationen raader over, til Exempel, hvad der aarlig bevilges til Fremme af kunstneriske og videnskabelige Formaal, Folkehøjskoler, Skytteforeninger m. v. Vi havde først tænkt os Begrænsningen deri, at Opholdskommunen betalte Halvdelen af Omkostningerne ved Forsørgelsen eller dog en Del deraf som Sikkerhed for den fornødne Økonomi. Derved vilde opstaa nogle vanskelige Mellemregninger, og Terminen for Forsørgelsesrets Erhvervelse vilde noget forrykkes. Denne Vanskelighed vilde derimod ikke være tilstede, naar den forsørgelsespligtige Kommune bærer hele Byrden, og naar Refusionen beregnes efter de af Indenrigsministeren i Henhold til § 46 givne tarvmæssige Regler, vilde Opholdskommunen ikke kunne anvende flere Penge end til Løxtens Maximum.

Under Forudsætning af, at Loven om Understøttelseskasser udkommer samtidig med nærværende, og hvorved en stor Del Trængende fritages for at ty til det offentlige Fattigvæsen, maa det erkjendes, at Hjemsendelserne ikke ville vedblive at virke saa uheldigt som hidtil. Da det desuden ikke er lykkes Udvalget at blive enig om noget Forslag i denne Henseende, ligesom Indenrigsministeren ikke har troet at kunne gaa ind paa noget Saadant, skal Flertallet foreløbig intet Forslag stille herom. Da Lovforslaget imidlertid indeholder en Udvidelse fra det nu Bestaaende, foreslaar Udvalget Ændringen under Nr. 18 til § 53.

Angaaende Ændringsforslaget til § 57 henvises til Bemærkningerne ved Ændringen til § 29.

Rap. 6.

De Ændringer, som Udvalget har stillet til § 62, have til Hensigt at forandre den i Paragraphen givne Regel, hvorefter Udgifterne ved døvstumme, blinde og idiotiske Børns Underholdning og Opdragelse skulle bæres af Amtsraadskredsen og de til Samme hørende Kjøbstæder efter Folketal, saaledes at disse Udgifter blive at bære af Statskassen. Udvalget maa anse det for uheldigt, at de hertil fornødne Udgifter fordeles efter de nugældende Regler, hvorefter Statskassen betaler for de fattige blinde Børn, medens dels Amtet og dels Statskassen betaler for de døvstumme. Det er enig med Lovforslaget i, at der for disse saavel som for Sindsyge fastsættes ensartede Regler; derimod kan det ikke tiltræde Lov-

forslagets Bestemmelse at lade disse udrede af Amtene og Byerne. Foruden de under Ændringen til § 29 nævnte Grunde, at der ikke findes nogen for By og Land fælles kommunal Oversvørgighed, og formentlig heller intet Onske hos de Paagældende om Oprettelsen af et saadant Fællesskab, skal her endnu bemærkes, at man ved den nyeste Anstalt for abnorme Tilfælde, (Blindeinstituttet) har lagt Udgifterne paa Statskassen, hvilket ogsaa særlig af den Grund maa anses for heldigt, at derved fremkommer en Udjevning af Fattigbyrden mellem de enkelte Sognkommuner, hvortil der i høi Grad trænges. Saar man ud fra, hvad nu vel Alle ere enige om, at det offentlige Fattigvæsen er en Stats sag, og at denne kun af praktiske Hensyn overlader Administrationen til Kommunerne, saa maa det betragtes som naturligt, at den selv overtager denne Del af Udgifterne, da den dog i disse Tilfælde maa være den administrerende, som og fordi det er Samfundet, der nærmest maa betragtes som disse Ulykkelige Børge.

Hvad angaar den sidste Del af Ændringen, da er den begrundet i, at der ikke her tillands findes nogen Anstalt til Forsørgelse af Idioter og uheldredelige Landsvage, medens den Tilstand, hvori mange Saadanne henleve deres Liv, ikke taaler, at Sagen skydes alt for langt ud. En Udvidelse saavel af Blindeinstituttet som af Sindsygeanstalterne maa Flertallet anse for nødvendig; men da et Forslag til Udvidelse af Sindsygeanstalterne alt foreligger til Behandling, og Udvalget igjennem Indenrigsministeren er kommet til Kundskab om, at et saadant forberedes ogsaa for Blindeinstituttets Vedkommende, skal det her kun udtale sit Haab om, at Forslag herom i en nær Fremtid maatte kunne forelægges Rigsdagen.

De til §§ 63, 64 og det ene til § 65 stillede Ændringer ere kun Redaktionsforandringer, som ere bleven nødvendige derved, at den for alle Tilfældene gældende Regel i § 62 ved Flertallets Forslag gaar ud.

Rap. 7.

Forslaget til § 69 om, at Amtsfattiggasserne skulle ophøre, skal nærmere blive omtalt, naar en af Indenrigsministeren lovet Oplysning om denne Sag indløber. De øvrige Ændringer til § 69 ere kun Sprogændringer.

Det til § 70 stillede Ændringsforslag er en Følge af Forslaget til § 69, at Amtsfattiggassen ophæves.

Begrundelse for, at Kapitlerne 8 og 9 foreslaas at udgaa, er givet i Indledningen.

Til § 73 er stillet den Ændring, at den skal sættes i Kapitel 7 som sidste Paragraph; dette er en Følge af, at hele Kap. 8 er foreslaet at udgaa, fordi det hører ind under det frie Fattigvæ-